

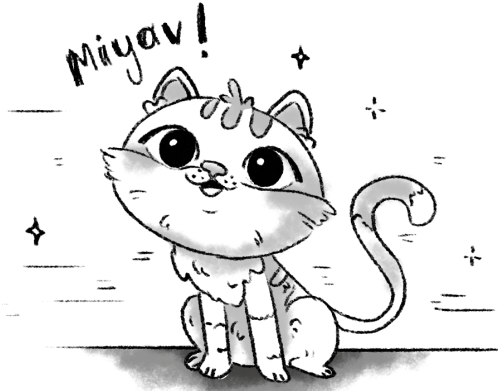
YILDIZ TAKIMI

Şebnem
Güvencer Kanoğlu

GÖLCE
İLK GENÇ timası

Çizer:
Arife Şeyma Gök

Kahraman Kedi

Koştı, koştı, koştı... Nefes nefese kalmıştı. Ah ne olurdu biraz daha erken kalksa... Ama uyku o kadar tatlıydı ki... Derse geç kalırsa Fen öğretmeni kaşlarını kaldırıp “Yine mi Fuat!...” diyecek, “Ne o? Gece bebek mi pişpişledin?” diye soracaktı. Arkadaşlarının alaycı bakışlarını üzerinde hissetti. Birden “Eyvah!” dedi. “Bugün sunum sırası bende; proje malzemeleri de evde kaldı. Bir bu eksikti!” Uzaktan, görevli Mustafa Amca’nın bahçe kapısını kapattığını gördü. “Mustafa Amca...” diye seslendi.

- Koş koş, geciktin yine. **AH BE** Fuat!

- Geldim geldim.

Hızla bahçe kapısından girdi, okulun merdivenlerine yöneldi.

Tedirgin bir şekilde elini başına götürdü. Yapışkan sümüksü sıvıyı kâküllerinden sıyırdı. “Off!... Ah be mar-tıcılar, sizin için çatılara filan tuvaletler yapmalı belediye. Gökyüzünden böyle gelişigüzel salıvermek oluyor mu?!”

Koşturmayı sürdürürken cebinden mendil çıkartıp elini temizledi. Okul kapısına yaklaşmıştı.

Merhamet: ✓

Cazzz.... Cooz... Cozuurrrt...

Merdivenin üçüncü basamağına sıçradı, bu sırada bir ses duydu:

- **Miyav... Miyav...**

- Kedicik?..

- **Miyav... Miyaaav...**

- Çok acelem var kedicik, seninle ilgilenemem.

- Miyav miyaaauuuv!

- Aç mısın?

- **Miyaaav...**

- Of! Açsın, açsın. Ama...

Fuat, saatine baktı; öğretmen zili çalalı beş dakika olmuştu. Kediye baktı; yeşil gözlerini ümitle gözlerine dikmişti. “Nasılsa ilk defa rezil olmayacağım.” diye mırıldandı omuz silkti. Merdivenden indi, çantasını açtı.

Kaşarlı sandviçinden bir parça koparıp kediye verdi. Kedi parçayı kaptığı gibi yuttu. Başını Fuat'a doğru kaldırdı.

- Sevdin mi?

- Miyavv...

- Ben de kaşarlı sandviçi çok severim. Al bakalım; deyip sandviçi küçük lokmalara ayırarak kedinin önüne bıraktı.

Kedicik bir yandan yalanıp bir yandan minik lokmaları keyifle yerken Fuat, koşarak merdiveni çıktı. Dördüncü kata geldiğinde kan ter içinde kalmıştı. Saatine baktı. On iki dakika gecikmişti. Sınıfa girince yaşanacakları düşünüp yüzünü buruşturdu. Sonra başını kaldırdı, yutkundu. Cesaretini toplayıp sınıfın kapısını tıklattı. Kıpırmızı bir yüzle içeri girdi. Herkes ona bakıyordu.

- Özür dilerim öğretmenim, girebilir miyim?

- Gel bakalım. Geciktin yine?...

- Şey, affedersiniz, aslında bu kadar gecikmeyecektim de girişte bir kedi gördüm, çok aç görünüyordu. Ona yemek verirken biraz oyalandım.

- **HİMM...** Eh, bunu geçerli bir mazeret sayabilirim. Otur bakalım yerine.

- Şey, öğretmenim sunum...

- Sen gecikince Melek sunum yapmak istedi. Malzemeleri yanındaymış, yarın yaparsın sen artık.

- Peki.

Geçip sırasına oturdu, derin bir “oh” çekti. Daha on dakika kadar önce yaşadıkları çok kötü gibi görünürken nasıl da her şey bir anda yoluna girivermişti. Olanlara hâlâ inanamıyordu.

- Nasılsın oğlum, nasıl geçti okul?
- İyi.
- Yetiştibildin mi derse?
- Biraz geciktim.
- Eh be Fuat...
- Ama öğretmen kızmadı.
- Allah Allah... Hak etmişsin aslında ama...
- Bir kedi beni kurtardı.
- Aaa! O ne demek o?
- Sonra anlatırım anne...

Elini yüzünü yıkamak için banyoya giderken sabah olanları düşünüp gülümsedi. Annesi arkasından seslendi:

- Üzerini değiştirdikten sonra yemeğe gel. Baban biraz erken geldi bugün.

Guruldayan midesine kulak kabartıp “Bu iyi haber işte!” dedi kendi kendine.

- Olur, karnım da çok acıkmıştı.

Mutfığa girdiğinde annesi çorbaları koyuyordu.

- E anlat bakalım Őu seni kurtaran kahraman kediyi; merak ettim.

- Ya, yok, öyle önemli bir Şey değil. Tam okula girecektim, aç bir kedi gördüm, kıyamadım, sandviçimi verdim. Bunu anlatınca öğretmenim de geciktiğim için kızmadı.

- Aferin benim oğluma, diyerek babası Fuat'ın sırtını sıvazladı. Nerede aç görseñ doyurmaya çalış hep böyle.

Annesi de gülümseyerek başıyla tasdik etti.

- Eee, dedi sonra eşine dönerek; erkencisin bugün, bir aksilik yok inşallah Kâzım?

- Var ne yazık ki; makinelerden biri arıza yaptı, erken paydos etmek zorunda kaldık. Servisi aradım, ulaşamadım. Yarın akşama teslim etmemiz gereken mallar var üstelik. Çözeceęiz inşallah ama dur bakalım.

- Servisin adı ne baba?

- Bulut Makine.

- Şimdi geliyorum.

?

~~~~~

Çözüm arama ✓

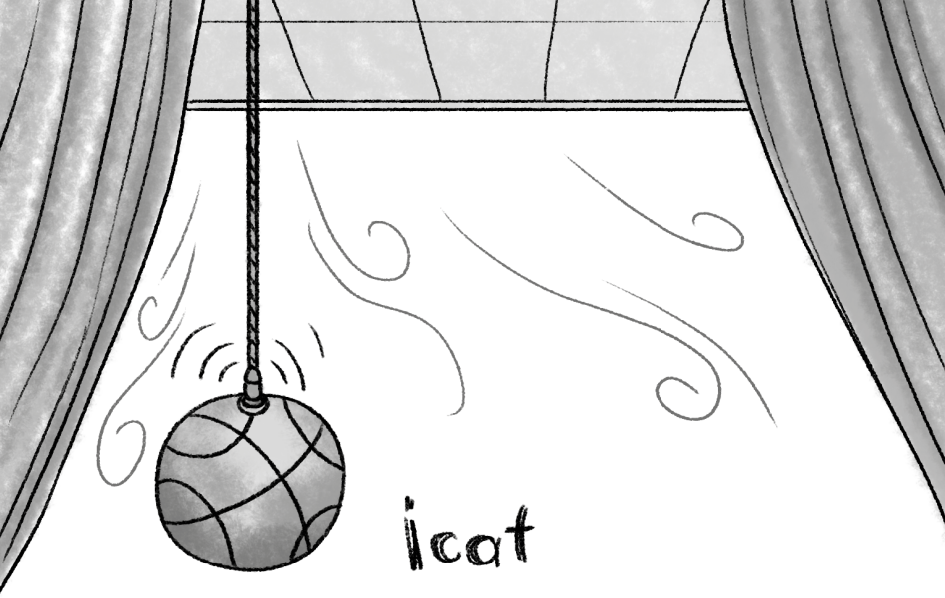
Cızzz... Plop plop... cozzz....

~~~~~

Fuat çok geçmeden elinde tabletiyle mutfaęa döndü.

- Bulut Makine'nin internet sitesini buldum baba. Bak burada mesaj kutusu var. Buradan ulaşabilirsin yetkililere.

- Hay aklınla bin yaşa Fuat! Ben bunu nasıl akıl edemedim! Oh, ver de hemen yazayım. Sonra da ağız tadıyla yemeğimizi yiyelim. İçim rahatladı yahu!

- Ne var o kutuda?

- Sunumda görürsün. Öyle çok ilginç bir şey değil.

Begüm ve grubu kapı ağzında kafa kafaya vermiş heyecanla konuşup gülüşürken diğer öğrenciler sınıfa yerleşiyordu. Montlar asılıyor, çantalardan kitaplar, defterler, kalemler çıkarılıyordu. Neyse ki Fuat o gün vaktinde gelebilmişti.

- Kanka söylesene ne olduğunu?

- Ya yapmaya çalıştım bi şeyler işte Suat.

Begüm'ün sesi sınıfta çınladı:

- Öğretmen geliyo...

Kapı ağzındakiler de sıralarına yöneldiler. Çok geçmeden fen bilgisi öğretmeni Funda Hanım, sınıfa girdi.

- Günaydın gençler!

Sınıf hep bir ağızdan cevap verdi:

- Günaydın öğretmeniiiiim!!

- Toparlanın konferans salonuna iniyoruz. Fuat gelmiştir inşallah..

Fuat arkadaşlarının arasından başını uzatıp elini kaldırdı;

- Buradayım öğretmenim.

- Hah aferin; gecikmediğine sevindim. Bugün sen sunum yapacaktın değil mi? Hazır mısın?

- Evet de, niye konferans salonuna iniyoruz öğretmenim?

- Müdür Bey öyle istedi. Diğer sınıflar da izleyecek sunumu; Müdür Bey de gelecek.

Fuat, birden vücut ısısının yükseldiğini hissetti.

- Ama... Ama diğer arkadaşlar sınıfta sunum yaptılar...

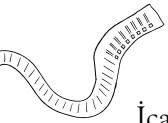
Bir yandan da istemsizce ellerini ovuşturuyordu.

~~~~~
Stres seviyesi: Yüksek... Alarm alarm alarm...

Bırr... Bırrr... Lök lök lök...

- Dedim ya, Müdür Bey öyle istedi. “Bir Mucit Bir İcat” projesini ilginç buldu. Diğer öğrencilere de ilham olabileceğini düşünüyor. Hem ne güzel işte, sunumunu başka öğrenciler ve müdür de seyredecek. Bu güzel bir fırsat. Hazırım dedin ya, bi sorun mu var?

Fuat, tereddütlü bir sesle,

- Yok yok da, dedi; herkesin izleyecek olması beni biraz gerdi. Siz, projelerinizin tam olarak çalışır durumda olması gerekmiyor, fikri önemli demiştiniz ya... Yani... Ben... Ben projemi tasarlariken biraz uçmuş olabilirim.

Funda Hanım güldü:

- İyi ya. Benim de istediğim tam olarak bu. Biraz hayal gücünüzü zorlayıp sınırlarınızı aşmanız. Rahatla, güven kendine; hadi bakalım konferans salonuna...

Konferans salonu dolmaya başlamıştı. Tüm 5. sınıflar toplanmak üzereydi. Suat, Fuat'ın kulağına eğildi:

- Kanka ne inatçı çıktın, söylesene şunu, ne yaptın?
- Ya dur, gerginim zaten. Elim ayağıma karıştı; şimdi sana anlatmakla uğraşamam.

- UFFFF...

Funda Hanım kürsüdeydi. Parmağıyla birkaç kez vurarak mikrofonun açık olup olmadığını kontrol etti. Herkes yerleşip Müdür Bey de gelince konuşmaya başladı:

- Hoş geldiniz. Buraya “Bir Mucit Bir İcat” projemiz kapsamında 5- C sınıfı öğrencilerinden Fuat Toprak'ın hazırladığı sunumu seyretmek için toplandık. Kendisini bizlere projesini tanıtmaması için kürsüye davet ediyorum.

Salon alkış sesiyle doldu. Sahneye doğru yürürken Fuat'ın heyecandan kalbi güm güm atıyordu. Nefesini

düzenleyebilmek, sesinin çatlamasına mâni olmak için birkaç kez öksürdü. Mikrofona doğru eğilip,

- Merhaba, dedi. Sesi salonda yankılandı.

Funda Hanım,

- Merhaba, diyerek gülümsedi, projene ne isim verdin, bize söyler misin?

Fuat elindeki kutuyu kürsüye bıraktı,

- Topkapan, dedi.

- Aa... İlginç bir isim. Hepimiz Topkapan'ın ne olduğunu, ne işe yaradığını çok merak ettik.

Funda Hanım böyle söyledikten sonra,

- Buyur; sahne senin, dedi ve oturmak üzere Müdür Bey'in yanındaki koltuğa yöneldi.

Fuat sahnede yalnız kalmıştı. Titreyen elleriyle kutuyu açtı. Söze nereden başlamalıydı? Bunu düşünürken onu rahatlatmak için güvenle gülümseyen Funda Hoca ile göz göze geldi. Bu bakış onu cesaretlendirdi; anlatacaklarını kafasında topladı, konuşmaya başladı. Topkapan'ı oyun oynarken olmadık yerlere kaçan topları almayı kolaylaştıran bir makine olarak tasarladığını açıkladı. Başlangıçta sunumu çok da umursamayan öğrenciler, Fuat'ın sözleriyle pürdikkat kesilmişlerdi. Fuat, önünde duran kapağı açık kutudan bir kumanda çıkardı. Aslında bunun bir dron kumandası olduğunu söyledi. Fotoğraf ya da video çekmek için kullanılan bir drona ip bağlayıp ipin ucuna

da mıknatıs yerleştirdiğini, bu sayede sibobuna mıknatıs yapıştırdığı topu kumanda ettiği dronla istediği gibi taşıyabildiğini anlattı. Bunun geliştirilebilecek bir proje olduğunu, daha güçlü dronlarla 400- 500 gr. ağırlığındaki futbol ve basketbol toplarının da rahatlıkla taşınabileceğini ekledi. “Şimdi isterseniz ufak bir gösteri yapayım.” diyerek konuşmasını sonlandırdı. Ardından kutudan plastik bir top çıkarıp sahnenin kürsüye en uzak noktasına bıraktı.

Salondakilerin gözü az sonra içinden dron havalanacak olan kutudaydı. Fuat elindeki kumandayla dronu çalıştırdı. Önce dronun motor sesi duyuldu ardından herkesin merakla beklediği Topkapan, kutudan yükseldi. Fuat daha rahatlamış görünüyordu. Topkapan’ı kendinden emin bir şekilde yönetiyordu. Fakat aniden burnu gıdıklandı, kendini tutmaya çalışsa da hapşırığına engel olamadı. İstemsizce gözlerini kapatıp iki kez ardı ardına hapşırıldı: “Hapşu... Hapşuu...” Kumanda hâkimiyetini kaybetti ve Topkapan, topa doğru değil, seyircilerin oturduğu koltuklara yöneldi. Son hapşırık bu sırada geldi: **“HAPŞUUU!...”**

Fuat gözlerini açtığında Topkapan, tam Müdür Bey’in koltuğunun üzerinde uçuyordu. Topkapan’dan sarkan ipin ucundaki mıknatıs, bir anda Müdür Bey’in gözlüğüne yapıştı. Bunu fark eden Fuat, Topkapan’ı oradan uzaklaştırmak istedi. Bu manevrayla müdürün gözlüğü gözünden çıktı. Gözlüğünü kaptırmak istemeyen Müdür, çevik bir hamleyle onu havada yakaladı ve mıknatıstan kurtardı.

Fakat kolu sehpada duran sürahiye çarptı. Sürahi bir anda müdürün üzerine devrildi. Funda Hanım, “Hiii!..” diye tiz bir çığlık attıktan sonra toparlanıp peçetelerle müdüre yardım etmeye girişti. Az su dökülmemişti; koca sürahi!...

Salona buz gibi bir sessizlik çöktü. Arada kikirdeyen birkaç gevşek öğrencinin sesi de duyulmuyor değildi. Fuat ise olduğu yerde donup kalmıştı. Havada asılı duran Topkapan’ın sivrisineği andıran motor sesi o anda çok daha sinir bozucuydu.

Müdür Bey ayağa kalktı, üzerini silkeledi, dönüp çatik kaşlarıyla salona şöyle bir baktı; sonra yine oturdu.

- Devam et, dedi.

Fuat,

- Çok özür dilerim Müdür Bey, kazara oldu, diyerek başını öne eğdi. Kendisini toparlamaya çalışsa da morali çok bozulmuştu. Mahcubiyetinden ağladı ağlayacaktı. İsteksizce Topkapan’ı topa doğru yönlendirdi. Topkapan uçarak topa yaklaştı. İp, topun hizasına gelince mıknatıs topa yapıştı ve Topkapan topu yakaladı.

Müdür,

- Şimdi bana sür, dedi.

Fuat anlamadı:

- Efendim?

- Evladım, Topkapan’ı diyorum; şimdi bana doğru sür.

Fuat, Müdür Bey'in isteğini yerine getirdi. Topkapan, ucundan sarkan topla birlikte müdüre yaklaştı. Müdür topu tuttuğu gibi aldı, sonra salona dönüp seslendi:

- **Hani alkış?!**

Öğrenciler şaşırmıştı, Müdür Bey'den böyle bir hareket beklemiyorlardı. Önce birkaç çocuk, ardından bütün salon alkışlamaya başladı. Alkış sesi gittikçe yükseliyordu. Funda Hoca da ayağa kalkmış coşkuyla alkışlayanlara katılmıştı.

Fuat takdir edildiğini anlamış olsa da hâlâ şaşkındı. Ağlasa mı gülse mi?

Salondan çıkarken Funda Hanım elini Fuat'ın omzuna attı. Kulağına doğru eğildi,

- Sen, "Uçmuş olabilirim." dediğinde mecazen söylediğini düşünmüştüm; evet sen uçmamışsın ama hakikaten uçmuşsun, dedi. Tebrik ederim, biraz olaylı olsa da güzel bir sunumdu. Seninle gurur duydum.

Sınıfa çıktıklarında ise Suat takıldı:

- **ННННО...** Kanka, sana bir teklifim var, senin şu icadın adını... Gözlükkapan olarak değiştiresek mi?"

- Suat!

- Efendim.

- Üçe kadar sayıyorum, kaç kaçabildiğin kadar!